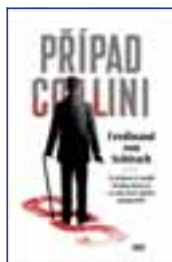

PŘÍPAD COLLINI

Knih a filmů o tom, jak moc je spravedlnost slepá, zda jsou právníci slušní nebo cyničtí, co je dobré a co špatné, je spousta. *Případ Collini* (vydává HOST) je ale víc než jen kriminálním příběhem, otevírá hromadné hroby a zvažuje obhájení vraždy. Jakékoliv, ať už spáchané na nacistickém vrahovi či na jeho obětech. Podle knihy je jasné, že Německo se stále potýká s pocitem viny, s mrtvými schránkami plnými mlčení, s pohledy stranou i s touhou zapomenout. Slušný muž zabije dost brutálně jiného slušného muže. Přízná se, nechce říct, proč to udělal.

Mladý advokát si všimne detailu, který jej dovede do archivů a do minulosti. Ta minulost nepatří jen vrahovi a oběti. Patří celému Německu, a kdyby tento člověk nezabil, zřejmě by se na ni nikdy nepříšlo. Zákony v demokratické zemi se mohou velmi jednoduše stát nástrojem k obhajobě čistého zla, chcete-li amorálního jednání. Nechci prozrazovat o příběhu víc, přečetla jsem knihu přes noc, ta noční směna ale stála za to. Zajímá mě autor. Cituji Wikipedii, kde jsem našla odpověď na to, proč je autor **Ferdinand von Schirach** tolik zaujatý odkazy druhé světové války: „Je vnukem Baldura von Schiracha, bývalého člena NSDAP, odsouzeného po druhé světové válce v rámci tzv. Norimberských procesů. Kým byl jeho dědeček si uvědomil až ve věku dvanácti let, kdy za svých školních let potkával v lavicích známá jména z období národního socialismu (např. Speer, Stauffenberg, Riebbentrop, Lüninck).“ Otevírá se tak další stránka historie, která tvoří současnost. Potomci, kteří se musí nějak vypořádat s minulostí svých rodičů a prarodičů. Je to už víc než sedmdesát pět let, co válka skončila, ale jizva v Německu zůstává stejně živá jako tenkrát, aspoň tak to vypadá podle knih, jako je tato nebo jako jsou paměti poslední sekretářky Goebbelse Brunhilde Pomselové. Udělat tlustou čáru není vůbec jednoduché, ani ve vztazích, ani v dějinách. Porozumět neznamená pochopit. A teprve pochopení vede k odpuštění. Poznání historie, pohnutek lidí a všech souvislostí může vést k pochopení, proč se lidé chovali tak, jak se chovali. Dnes už víme, jak začíná nacismus, kde jsou jeho kořeny, k čemu vede. Mohli to poznat i oni tenkrát? **JARMILA SKOPALOVÁ**

PRAŠINA

Tak tohle mi už dlouho chybělo! Správný napínavý detektivní příběh z Prahy, kluci a holka, kteří zachraňují svět, moderní věcičky, staré a tajuplné město, dobro a zlo, nebezpečí – a víte co? Kniha *Prašina* je super počteničko i pro dospělé! Prašina je místo uprostřed Prahy, je tajemné, protože tu nefungují mobily, elektrika a celé to tu chátrá. Moc lidí tu už nebydlí, protože lidé se tmy bojí. Bydlí tu ale Jirkův děda. Když mu Jirka jednoho dne nese nákup, stane se něco opravdu divného. Při odchodu Jirku vyprovází dědův kamarád Patrik. Někdo je sleduje a Patrik při pokusu o útěk

spadne z okna. Ještě předtím dá Jirkovi malý klíč a Jirka stačí utéct. Běží do klubovny, kterou si vybudovali s kamarády. Ti už sledují, jak se najednou Prašina rozšiřuje – zvětšuje se black out, zvětšuje se strach lidí, zvětšuje se strach z Prašiny, ze tmy, z neznáma a ejhle – v televizi v té chvíli vystoupí podnikatel, který chce Prašinu koupit, zbourat a udělat tu park. Jen tak, protože má Prahu rád a nechce, aby tu byla taková strachuplná místa. Proč by podnikatel chtěl někde udělat park jen tak? A kdo jsou ti lidé, kteří hledají Jirku a jeho kamarády? Co to skrývá Jirkův děda za tajemství? Tak správnácky příběh tu už dlouho nebyl, asi od dob Foglara. A je báječné, že Foglarův duch žije i po tak dlouhé době. Autorovi knihy **Vojtěchu Matochovi** je teprve dvacet devět let, *Prašina* (vydává Paseka) je jeho prvotina a to, že v ní jde o elektriku, mobily a létají tu i drony, není jen tak. Vystudoval totiž matematiku a vyvíjí software pro mobilní telefony. Spolu s tím se už od gymnázia zabývá tvůrčím psaním. Tohle je jeho prvotina a musím říct, že mimořádně povedená. Ilustrace Karla Osohy doplňují atmosféru příběhu tak dokonale, že je jasná souhra obou autorů. Tahle kniha přitáhne určitě i méně čtivé teenagery, holky i kluky, ale byla by opravdu škoda, kdybyste si knihu nepřečetli spolu s nimi. Když se nám dnes dostane do rukou detektivka, je často naturalisticky nervy drásající. Tak, jak se nám zdá drsný svět kolem nás, takové jsou například severské krimipříběhy, dnes tolik oblíbené. Prašina bojuje se zlem jinak, principiálně, z gruntu, jak to umějí asi už jen děti.

JARMILA SKOPALOVÁ

SO LONG, MARIANNE

„Až vyrosteš, potkáš muže, který bude mluvit zlatými ústy,“ proročila jí babička. O desítky let později potkala Leonarda Cohena a byla ztracena. Kniha *So long, Marianne* je příběhem životní lásky a múzy slavného muzikanta.

Marianne Ihlenová se narodila roku 1935 v Oslu. I když do Norska dorazila druhá světová válka, nezasáhla její rodinu tak mohutně, jako otcova tuberkulóza. Marianne vyrůstala ve spokojené rodině, ale tak trochu pod stálým tlakem. Radost jí přinášely knihy, snění a Axel, mladík, jemuž v devatenácti podlehla. Axel Jensen dlouho působil jako líný a práci odpuzující skoro příživník. On sám však věřil svému snu stát se spisovatelem, což se mu velmi záhy povedlo. Marianne milovala Axela i jeho psaní, a tak se dokázala smířit s rolí domácí hospodyňky a podporovatelky. S Axelem se vzali a odjeli žít na řecký ostrov Hydra, kde měl Axel napsat svůj další román. Hydra se jim ale nakonec stala osudnou, když Axel narazil na jinou ženu a manželku se synem opustil. Marianne byla nešťastná, ale osud pro ni měl v rukávu ještě další eso – setkání s Leonardem Cohenem. Tmavovlasý básník v plátěných kalhotách a s plátěnou čapkou na hlavě. Usměvavý, klidný, zábavný. Zcela pochopitelně jí hned při prvním setkání ucaroval. Okouzlení a láska jim vydržely po několik velmi šťastných let.

Kniha *So long, Marianne* (vydává Mladá fronta) norské novinářky **Kari Hesthamarové**, přibližuje dobu, kdy se Leonard Cohen ještě snažil prosadit jako básník a spisovatel. Autorka provádí čtenáře Marianniným životem od narození, přes vztah a důležité momenty s Axelem Jensenem, až po šťastné roky s Leonardem. Vyprávění čerpá ze vzpomínek samé Marianne, korespondence a také z rozhovorů s Leonardem Cohenem. Nenásilně zpracovaná historie jedné lásky dává nahlédnout do ne úplně všeobecně známého úseku Cohenova života. Kniha *So long, Marianne* by rozhodně neměla chybět v knihovně žádného pravověrného fanouška tohoto skvělého básníka a muzikanta.

HELENA HERYNKOVÁ

SLOVNÍK ROKU 2018

v pátek 11. 5. 2018 ve 14.00
Literární sál (pravé křídlo)

Slavnostní vyhlášení výsledků a předání cen
25. ročníku soutěže, pořádané
Jednotou tlumočnicků a překladatelů.

Účinkují Amalaine Diabová, Barbora Stejskalová,
Jana Hašková, Alena Šourková, laureáti
a další.

Všechny slovníky a encyklopedie, přihlášené
do soutěže, budou vystaveny v expozici
„JTP – Slovník roku“ ve foyer levého křídla.